

Sygn. akt I ACa 585/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Agnieszka Sołtyka (spr.)
Sędziowie:	SSA Mirosława Gołuńska SSA Artur Kowalewski
Protokolant:	st.sekr.sądowy Beata Waclawik

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2015 r. na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa R. G.

przeciwko Syndykowi masy upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w S.

o stwierdzenie nieważności uchwał, ewentualnie o uchylenie uchwał

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 4 marca 2013 r., sygn. akt VIII GC 219/11

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA A. Kowalewski SSA A. Sołtyka SSA M. Gołuńska

Sygn. akt I ACa 583/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 sierpnia 2011 r. powodowie H. M., R. G. oraz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wnieśli o stwierdzenie nieważności uchwał nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. podjętych w dniu 11 lipca 2011 r., oznaczonych numerami 1,2,3,4 odpowiednio w przedmiocie: odwołania z dniem 11 lipca 2011 r. R. G. ze stanowiska wiceprezesa zarządu i z zarządu spółki, odwołania z dniem 11 lipca 2011 r. H. M. ze stanowiska wiceprezesa zarządu i z zarządu spółki, wyrażenia zgody A. Ł. i (...) sp. z o.o. w S. na zbycie udziałów w (...) sp. z o.o. oraz oświadczenie wspólników obecnych na zgromadzeniu o rezygnacji z przysługującego im prawa pierwszeństwa w nabyciu udziałów przeznaczonych na sprzedaż jak również w przedmiocie

wyrażenia zgody na zbycie prawa użytkowania wieczystego do dnia 28 czerwca 2093 r. nieruchomości będącej własnością Skarbu Państwa stanowiącej działkę nr (...) położonej w S. przy al. (...) i ul. (...) o powierzchni 0,2842 ha oraz prawa własności posadowionych na tej działce budynków o łącznej kubaturze 52,705 m⁽³⁾ pod nazwą (...), dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie prowadzi księgę wieczystą numer (...). Powodowie wnieśli ewentualnie o uchylenie wymienionych uchwał. W każdym z tych przypadków wnieśli również o zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów solidarnie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, iż wspólnicy spółki (...) sp. z o.o., którymi byli A. Ł. (posiadający 21 udziałów), R. G. (posiadający 10 udziałów) oraz spółka (...) (posiadająca 9 udziałów) ustalili, iż wszystkie posiadane przez siebie udziały przeniosą na (...) sp. z o.o. W wykonaniu tych ustaleń R. G. oraz spółka (...) przenieśli swoje udziały na (...), natomiast A. Ł. swoich udziałów nie przeniósł. W efekcie spółka (...) (dalej (...)) posiadała w spółce (...) 19 udziałów, zaś A. Ł. – posiadał 21 udziałów.

W dniu 11 lipca 2011 r. odbyło się bez formalnego zwołania nadzwyczajne zgromadzenie wspólników spółki (...), na którym obecny był wyłącznie A. Ł. jako wspólnik spółki (...) oraz jako reprezentant drugiego wspólnika – spółki (...), w której był prezesem zarządu. Na zgromadzeniu tym podjęto zaskarżone uchwały. Po ich podjęciu, w tym samym dniu A. Ł. sprzedał udziały spółki (...) w spółce (...) swojej żonie M. Ł., zaś swoje udziały w spółce (...) sprzedał najprawdopodobniej członkowi bliskiej rodziny – K. T..

Uzasadniając żądanie stwierdzenia nieważności uchwał powodowie argumentowali, że A. Ł. nie był należycie umocowany do reprezentowania spółki (...), albowiem został powołany do zarządu tej spółki pomimo tego, iż przez wiele lat pełnił funkcję członka jej rady nadzorczej. Zatem powołanie go na prezesa zarządu (...) było nieważne, a co za tym idzie – wobec braku należytej reprezentacji nie sposób uznać, by wspólnik ten (...) był obecny na nadzwyczajnym zgromadzeniu wspólników, na którym podjęto zaskarżone uchwały.

Odnosnie legitymacji czynnej powodowie wskazali, że ze względu na deklaratoryjny charakter wyroku stwierdzającego nieważność uchwał, członkowie zarządu odwołani zaskarżonymi uchwałami zachowują legitymację do wytoczenia niniejszego powództwa. Z kolei legitymacja czynna spółki (...) wynika z art. 250 pkt 3 k.s.h. Powodowie wskazali także, że o podjęciu zaskarżonych uchwał dowiedzieli się w dniu 11 sierpnia 2011 roku – a zatem zachowali termin do wytoczenia powództwa.

Ponadto powodowie wskazali, że sprzedaż udziałów w spółce (...) sp. z o.o. stanowi z całą pewnością czynność przekraczającą zakres zwykłego zarządu, zaś kompetencje do podejmowania tego rodzaju czynności przysługują zarządowi, nie zaś jego poszczególnym członkom. Zatem wobec braku uprzedniej uchwały zarządu należy uznać, że dokonanie czynności przekraczającej zakres zwykłego zarządu przez członka zarządu uprawnionego do jednoosobowej reprezentacji, w sytuacji, gdy umowa spółki nie reguluje wzajemnych stosunków między członkami zarządu, jest jako sprzeczna z art. 208 § 4 k.s.h. nieważna. Wreszcie powodowie wskazali również, że wnoszą o stwierdzenie nieważności uchwał z powodu ich sprzeczności z art. 209 k.s.h. i art. 58 § 2 k.c. w zw. z art. 2 k.s.h. w zw. z art. 252 § 2 k.s.h. W ich ocenie podjęcie zaskarżonych uchwał miało na celu przysporzenie korzyści żonie A. Ł.. Powodowie podnieśli, że A. Ł. naruszył nakaz wynikający z art. 209 k.s.h. oraz powinien by on w ogóle wstrzymać się od udziału w rozstrzygnięciu tego rodzaju spraw. Podjęte przez niego czynności są sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, a przez to nieważne. Ponadto A. Ł. nie mógł reprezentować spółki (...) podczas nieformalnego zgromadzenia, a zatem spółka ta, jako wspólnik (...) sp. z o.o. nie była reprezentowana podczas podejmowania uchwał w trybie art. 240 k.s.h., a zatem nie został spełniony wymóg reprezentacji całego kapitału zakładowego.

Uzasadniając natomiast ewentualne żądanie uchylenia zaskarżonych uchwał powodowie wskazywali, że uchwały te są sprzeczne z dobrymi obyczajami, godzą w interesy spółki oraz mają na celu pokrzywdzenie wspólnika, albowiem zostały podjęte niegodnie z wcześniejszymi uzgodnieniami i zamierzeniami wspólników spółki (...) sp. z o.o. oraz wbrew woli wspólnika (...) sp. z o.o. Zamiarem wspólników nie było bowiem zbycie udziałów, lecz ich przeniesienie na spółkę (...) oraz podwyższenie kapitału zakładowego poprzez konwersję wierzytelności wobec R. G. z tytułu pożyczek

(których kwota łącznie przekroczyła 10 mln dolarów) udzielonych na zakup nieruchomości - na nowe udziały w tej spółce. Ponadto powodowie podnieśli, że uchwała numer 3 została podjęta z rażącym pokrzywdzeniem współnika (...), gdyż cena sprzedaży udziałów wynosiła 23.500 zł podczas gdy ich wartość jest wielokrotnie wyższa. Z kolei uchwała numer 4 godzi w interesy spółki, gdyż doprowadza do faktycznego pomniejszenia majątku spółki. Dokonane na podstawie tej uchwały dalsze rozporządzanie prawem użytkowania wieczystego ww. nieruchomości wraz z prawem własności posadowionych na niej budynków spowodowało utratę stabilizacji finansowej spółki i nie pozostawiło złudzeń w zakresie wypłacalności spółki.

W piśmie z dnia 20 lutego 2012 roku powodowie wskazali, że R. G. upatruje swojej legitymacji czynnej nie tylko w art. 250 ust 1 k.s.h. jako członek zarządu, ale również w art. 252 ust 3 k.s.h. jako współnik bezzasadnie niedopuszczony do udziału w nadzwyczajnym zgromadzeniu współników (...) sp. z o.o. odbytym w dniu 11 lipca 2011 roku.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanej kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 4 marca 2013 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił powództwo H. M. o stwierdzenie nieważności uchwał nr (...) nadzwyczajnego zgromadzenia współników (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. z dnia 11 lipca 2011 roku; oddalił powództwo ewentualne H. M. o uchylenie uchwał nr (...) nadzwyczajnego zgromadzenia współników (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. z dnia 11 lipca 2011 roku; oddalił powództwo (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W. o stwierdzenie nieważności uchwał nr (...) nadzwyczajnego zgromadzenia współników (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. z dnia 11 lipca 2011 roku; oddalił powództwo ewentualne (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W. o uchylenie uchwał nr (...) nadzwyczajnego zgromadzenia współników (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. z dnia 11 lipca 2011 roku; stwierdził nieważność uchwał nr (...) nadzwyczajnego zgromadzenia współników (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. z dnia 11 lipca 2011 roku; zasądził od pozwanego na rzecz powoda R. G. kwotę 8.377 zł tytułem kosztów procesu; zasądził od powoda H. M. na rzecz pozwanego kwotę 368,50 zł tytułem kosztów procesu; zasądził od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W. na rzecz pozwanego kwotę 368,50 zł tytułem kosztów procesu; nakazał pobrać od powoda H. M. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Szczecinie kwotę 8000 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych oraz nakazał pobrać od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Szczecinie kwotę 8000 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny;

W dniu 17 marca 1998 roku A. Ł. oraz R. G. zawarli umowę spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z udziałem zagranicznym pod firmą (...). Przedmiotem działalności spółki było min. kupno i sprzedaż nieruchomości, pośrednictwo w handlu nieruchomościami, usługi najmu i dzierżawy lokali mieszkalnych i użytkowych itd. Kapitał zakładowy spółki wynosił 4000 zł i dzielił się na 40 równych i niepodzielnych udziałów po 100 zł każdy. Udziały w kapitale zakładowym zostały objęte i pokryte przez współników w ten sposób, że A. Ł. objął 21 udziałów, a R. G. 19 udziałów. W umowie postanowiono, że kapitał zakładowy spółki może być podwyższony do 200 - krotnej jego wysokości poprzez podwyższenie wartości udziałów istniejących lub ustanowienie nowych udziałów uchwałą współników, która określi termin i warunki podwyższenia kapitału zakładowego oraz sposób objęcia nowych udziałów, przy czym dotychczasowym współnikom przysługuje prawo pierwszeństwa do objęcia udziałów podwyższonym kapitalem zakładowym. Zbycie udziałów, przewłaszczenie ich na zapieczenie lub ich zastawienie wymagało formy pisemnej oraz uchwały zgromadzenia współników. Wspólnikom przysługiwało prawo pierwszeństwa w nabyciu udziału wystawionego na sprzedaż w okresie 3 miesięcy, po upływie których udział mogła nabyć osoba trzecia.

Na nadzwyczajnym zgromadzeniu współników w dniu 28 lutego 2006 roku współnicy podjęli uchwałę w przedmiocie podwyższenia kapitału zakładowego spółki z kwoty 4.000 zł do kwoty 50.000 zł poprzez podwyższenie wartości nominalnej dotychczasowych udziałów w kapitale zakładowym z kwoty 100 zł do kwoty 1.250 zł. Postanowiono, że A. Ł. obejmie 21 udziałów, R. G. obejmie 10 udziałów, a spółka (...) sp. z o.o. we W. (dalej (...) sp. z o.o.) – obejmie 9

udziałów. W 2008 roku spółka (...) sp. z o.o. we W. została przejęta przez spółkę (...) sp. z o.o. wraz z całym majątkiem, w tym 9 udziałami w spółce (...) sp. z o.o.

W rezultacie udziałowcami spółki (...) sp. z o.o. pozostawali A. Ł. (21 udziałów), R. G. (10 udziałów) oraz spółka (...) sp. z o.o. we W. (9 udziałów). Członkami zarządu spółki (...) sp. z o.o. byli M. M. (3) oraz H. M..

W dniu 6 września 2002 roku A. Ł., H. M. oraz R. G. zawarli jako wspólnicy spółki (...) umowę, w której wskazali, że celem aktualnego pakietu udziałów jest zapewnienie (...) szybkich środków do nabycia w Polsce nieruchomości bez konieczności uzyskiwania zgody Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, dzięki nominalnej własności powyżej 50 % udziałów spółki przez A. Ł.. Wskazano, że (...) nie zamierza już nabywać nieruchomości w Polsce, zatem większościowa własność A. Ł. nie jest już konieczna. Wspólnicy ustalili również, że A. Ł. sprzeda H. M. 1 udział, a R. G. 17 udziałów.

W dniu 18 października 2005 roku A. Ł. złożył oświadczenie o rezygnacji z funkcji członka rady nadzorczej (...) sp. z o.o.

W dniu 15 sierpnia 2007 roku R. G. zawarł z (...) sp. z o.o. umowę pożyczki, na mocy której pożyczył tej spółce kwotę 4.497.576,27 USD. Pożyczkobiorca zobowiązał się do spłaty pożyczki do dnia 31 grudnia 2008 roku.

W dniu 16 sierpnia 2007 roku H. M. przelał na rachunek bankowy Kancelarii adwokackiej (...) kwotę 4.497.576,27 USD.

W dniu 25 września 2007 roku R. G. zawarł z (...) sp. z o.o. umowę pożyczki, na mocy której pożyczył tej spółce kwotę 7.955.025 USD. Pożyczkobiorca zobowiązał się do spłaty pożyczki do dnia 31 grudnia 2008 roku.

Pożyczki te zostały udzielone na zakup prawa użytkowania wieczystego na nieruchomości stanowiącej działkę numer (...) będącej własnością Skarbu Państwa, położonej w S. przy Al. (...) oraz przy ul. (...) wraz z posadowionym na tym gruncie budynkiem pod nazwą (...) o kubaturze 2.705 m², stanowiącym odrębną własność użytkownika wieczystego, objętej księgą wieczystą nr (...) prowadzoną przez Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie. Spółka (...) sp. z o.o. nabyła prawo użytkowania wieczystego ww. nieruchomości wraz z prawem własności postawionego na niej budynku na podstawie umowy z dnia 26 października 2007 roku za cenę 49.410.000 zł brutto.

W dniu 29 grudnia 2008 roku R. G. i (...) sp. z o.o. podpisali aneksy do umów pożyczki zawartych w dniach 25 września 2007 roku oraz 15 sierpnia 2008 roku, w których ustalili, że pożyczkobiorca zobowiązuje się zwrócić obie pożyczki wraz z należnymi odsetkami do dnia 31 grudnia 2012 roku.

Wspólnicy (...) planowali, że wszystkie udziały w tej spółce zostaną przeniesione na spółkę (...) sp. z o.o. Planowano podwyższyć kapitał zakładowy spółki (...) poprzez konwersję wierzytelności wobec R. G. z tytułu pożyczek udzielonych na zakup nieruchomości położonej w S. przy Al. (...) oraz przy ul. (...) na nowe udziały w spółce.

W wykonaniu tego zamierzenia, w dniu 3 stycznia 2011 roku spisano protokół ze zwyczajnego zgromadzenia wspólników (...) sp. z o.o., w którym umieszczono uchwałę w przedmiocie wyrażenia A. Ł., R. G. oraz spółce (...) sp. z o.o. zgody na zbycie udziałów.

W rzeczywistości w tym dniu nie odbyło się zgromadzenie wspólników spółki (...). H. M. przebywał w tej dacie w Ekwadorze.

Spisany protokół ze zgromadzenia wraz z listą obecności został przesłany do podpisu R. G., a następnie H. M.. Żadna z tych osób nie włada językiem polskim.

W dniu 4 lutego 2011 roku spółka (...) sp. z o.o. zawarła ze (...) sp. z o.o. w S. umowę sprzedaży wszystkich posiadanych przez siebie udziałów za kwotę 11.250 zł.

Również R. G. zawarł ze (...) sp. z o.o. w S. umowę sprzedaży wszystkich posiadanych przez siebie udziałów za cenę 12.500 zł. Natomiast A. Ł. nie sprzedał swoich udziałów.

W dniu 11 lipca 2011 roku w Kancelarii notarialnej notariusz M. M. (2) odbyło się nadzwyczajne zgromadzenie wspólników (...) sp. z o.o. W zgromadzeniu brał udział jedynie A. Ł.. Zgromadzenie odbyło się bez formalnego zwołania w trybie art. 240 k.s.h., jednak jak wskazano w protokole ze zgromadzenia – na zgromadzeniu reprezentowany był cały kapitał zakładowy spółki, a nikt z obecnych nie wniósł sprzeciwu co do odbycia zgromadzenia.

W toku zgromadzenia podjęto cztery uchwały. Na mocy uchwały numer 1 odwołano z dniem 11 lipca 2011 roku R. G. ze stanowiska wiceprezesa zarządu i z zarządu spółki (...) sp. z o.o., zaś na mocy uchwały numer 2 odwołano z dniem 11 lipca 2011 roku H. M. ze stanowiska wiceprezesa zarządu spółki i z zarządu spółki. Następnie podjęto uchwałę numer 3, w której zgromadzenie wspólników (...) wyraziło A. Ł., (...) sp. z o.o. zgodę na zbycie udziałów w (...) sp. z o.o. Po powzięciu uchwały w protokole zapisano, że wspólnicy obecni na zgromadzeniu oświadczają, że rezygnują z przysługującego im prawa pierwszeństwa w nabyciu udziałów przeznaczonych na sprzedaż.

Na podstawie uchwały numer 4 zgromadzenie wspólników (...) sp. z o.o. wyraziło zgodę na zbycie prawa użytkowania wieczystego do dnia 28 czerwca 2093 roku nieruchomości będącej własnością Skarbu Państwa, stanowiącej działkę gruntu nr (...) położonej w S. przy al. (...) i ul. (...) o powierzchni 0,2842 ha oraz prawa własności posadowionych na tej działce budynków o łącznej kubaturze 52.705 m⁽³⁾ pod nazwą (...), dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW (...) za cenę nie niższą niż wynikająca z wyceny wartości tej nieruchomości - operatu szacunkowego sporządzonego przez rzeczoznawcę majątkowego i na dalszych warunkach według uznania zarządu.

Reprezentujący spółkę (...) sp. z o.o. pełnomocnik zgłosił do Krajowego Rejestru Sądowego zmianę składu osobowego zarządu.

W dniu 11 lipca 2011 roku (...) sp. z o.o. działająca poprzez występującego w jej imieniu i na jej rzecz A. Ł. sprzedała M. Ł. – żonie A. Ł. wszystkie (19) posiadane przez siebie udziały w spółce (...) sp. z o.o. za cenę 23.750 zł. Umowa została zawarta w formie pisemnej z podpisem notarialnie poświadczonym. Cena nabycia została uiszczona. Ponadto A. Ł. sprzedał wszystkie (21) posiadane przez siebie udziały w spółce (...) sp. z o.o. K. T..

W dniu 4 sierpnia 2011 roku H. M. dowiedział się od A. Ł., że R. G. został odwołany z funkcji członka zarządu spółki (...). Natomiast nie wiedział wówczas, że on sam także został odwołany z tej funkcji.

W dniu 12 sierpnia 2011 roku J. P. (1) złożyła na piśmie oświadczenie, że w dniu 21 lipca 2011 roku A. Ł. przybył do biura (...) sp. z o.o. w S. w towarzystwie dwóch mężczyzn i zabrał dokumenty spółki (...) w segregatorach oraz na nośnikach elektronicznych, oświadczając, że zabiera je do nowej siedziby spółki.

Po dokonaniu takich ustaleń Sąd Okręgowy stwierdził, że żądanie główne każdego z powodów oparte jest o normę art. 252 §1 k.s.h., a żądanie ewentualne znajduje swoją podstawę prawną w treści art. 249 k.s.h.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do kwestii żądań powoda H. M. Sąd stwierdził, że nie posiada on legitymacji czynnej do wniesienia powództwa o stwierdzenie nieważności uchwał. Wynikało to stąd, że zaskarżoną uchwałą nr 2 został on odwołany ze stanowiska członka zarządu. Fakt odwołania z tej funkcji spowodował, że w momencie wnoszenia powództwa H. M. nie był już członkiem zarządu w rozumieniu normy art. 250 k.s.h., w związku z czym utracił prawo do zaskarżania uchwał.

Tożsama argumentacja spowodowała, że Sąd oddalił także powództwo ewentualne wnoszone przez H. M.. Z chwilą podjęcia uchwały odwołującej go z funkcji członka zarządu powód utracił bowiem również prawo wnoszenia powództwa o uchylenie uchwał zgromadzenia wspólników na podstawie art. 249 k.s.h. w zw. z art. 250 k.s.h.

Odnosząc się do powództwa (...) sp. z o.o. Sąd I instancji uznał, że także ten podmiot nie posiada legitymacji czynnej dla zaskarżenia uchwał, czy to na podstawie art. 252 k.s.h., czy też (w odniesieniu do roszczenia ewentualnego) na podstawie art. 249 k.s.h. Przesłanką prawa do zaskarżenia uchwały przez współnika obecnego na zgromadzeniu wspólników jest bowiem głosowanie przeciw i żądanie po głosowaniu zaprotokołowania sprzeciwu (art. 250 ust 2 k.s.h.). W niniejszej sprawie niewątpliwie spółka (...) sp. z o.o. uczestniczyła (była reprezentowana) na zgromadzeniu wspólników pozwanej w dniu 11 lipca 2011 roku. D. Ł., jak wynikało z materiału procesowego, był wówczas członkiem zarządu spółki umocowanym do jednoosobowej reprezentacji powoda. Na zgromadzeniu spółka przezeń reprezentowana głosowała za uchwałami objętymi pozwem. Zatem nie posiada ona obecnie (po zmianie zarządu) legitymacji do zaskarżania uchwały zgodnie z art. 250 k.s.h. W rezultacie Sąd nie znalazł podstaw do uznania, że powodowa spółka zachowała prawo do zaskarżenia objętych sporem uchwał i na podstawie art. 250 §1 pkt. 2) w zw. z art. 252 w k.p.c. powództwo główne oraz (przy zastosowaniu art. 249 k.s.h.) powództwo ewentualne tego powoda podlegało oddaleniu.

Sąd Okręgowy wskazał, że powództwo R. G. opierało się (po jego ostatecznym ukształtowaniu w piśmie z dnia 20 lutego 2012) o tezę, że nie doszło do skutecznego zbycia jego udziałów w spółce, wobec czego w dniu 11 lipca 2011r był on współnikiem pozwanej i jako taki nie został bezzasadnie dopuszczony do udziału w zgromadzeniu (art. 250 §1 pkt. 3 k.s.h.)

W pierwszej kolejności Sąd rozważył dopuszczalność powołania nowych twierdzeń uzasadniających legitymację czynną powoda w toku procesu. Sąd wskazał, że powód wywodził, że o faktach tych dowiedział się dopiero po zapoznaniu się z zeznaniami świadka P. złożonymi w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę.

Oceniając tę argumentację Sąd stwierdził, że norma art. 479¹² §1 k.p.c. pozwala na powołanie nowych faktów i dowodów w sytuacji, gdy strona wykaże, że nie mogła ich powołać w pozwie lub że potrzeba powołania powstała po wniesieniu pozwu. W niniejszej sprawie Sąd uwzględnił to, że fakty przytaczane po zeznaniach świadka J. P. w postępowaniu karnym dotyczyły przede wszystkim trybu kreowania dokumentów dotyczących zgromadzenia z dnia 3 stycznia 2011, w tym uchwały o zezwoleniu wspólnikom na zbycie udziałów spółce (...). Zatem powołane w sprawie nowe okoliczności dotyczyły trybu, w jakim dokument zawierający uchwałę powstał. Sąd podkreślił, że powodem w sprawie jest cudzoziemiec nie władający językiem polskim, stąd za trafne uznał Sąd wywody strony powodowej, że podpisując przesłaną mu listę obecności i protokół zgromadzenia działał w poczuciu legalności podejmowanych czynności i w zaufaniu do współnika A. Ł.

Zatem w ocenie Sądu dopiero po zapoznaniu się z zeznaniami świadka P. strona powodowa stała się świadoma znaczenia podpisywanych pism i mogła (korzystając już wówczas z zawodowej obsługi prawnej) prawidłowo ocenić znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy sposobu podejmowania uchwały z dnia 3 stycznia 2011. Stąd też w odniesieniu do twierdzeń zawartych w piśmie z dnia 20 lutego 2012 Sąd nie zastosował rygoru z art. 479¹² §1 k.p.c. i uznał je za dopuszczalne.

Sąd Okręgowy uznał za dopuszczalne badanie istnienia uchwały z dnia 3 stycznia 2011 jako przesłanki prejudycjalnej dla oceny zasadności powództwa w niniejszej sprawie. Wskazał, że uchwała ta nie została bowiem zaskarżona na podstawie przepisów k.s.h. (art. 252 k.s.h.), mimo upływu terminów przewidzianych przez prawo dla tego rodzaju powództwa. W tej materii odwołał się Sąd meriti do konstrukcji tzw. uchwał nieistniejących, zgodnie z którą akt mający jedynie pozory uchwały, m.in. nie pochodzący od ukonstytuowanego organu osoby prawnej, może być kwestionowany w każdym czasie (np. w drodze powództwa o ustalenie – art. 189 k.p.c.). Przyjął zatem Sąd, że tego rodzaju akt może być również przedmiotem badania w procesie, w którym kwestia ważności (istnienia) uchwały organu ma znaczenie prejudycjalne.

W niniejszej sprawie w świetle materiału procesowego nie budziło wątpliwości Sądu to, że w dniu 3 stycznia 2011 roku nie odbyło się zgromadzenie wspólników pozwanej spółki. Świadczyły o tym zeznania powodów, jak również zeznanie

A. Ł.. Zatem w świetle materiału procesowego jednoznacznie jawił się fakt, że w dniu 3 stycznia 2011 nie doszło do ukonstytuowania organu spółki, jakim było Zgromadzenie Wspólników, w siedzibie spółki nie był reprezentowany cały kapitał zakładowy i nie poddano pod głosowanie uchwały o wyrażeniu zgody wspólnikom na zbycie udziałów. Protokół zgromadzenia zawiera zatem dane oczywiście fałszywe. Uznał w konsekwencji Sąd Okręgowy, że uchwała z dnia 3 stycznia 2011r jako nie pochodząca od organu spółki, jakim jest zgromadzenie wspólników, musi być uznana za akt nie wywołujący skutków w sferze prawnej spółki (nieistniejący w sensie prawnym).

Sąd dodał, że pisemnej zgody na treść uchwały nie można było upatrywać w podpisaniu listy obecności. Dokument ten zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowi wyłącznie dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie o treści w nim zawartej. Sąd uznał, że dokument ten miał poświadczać odbycie zgromadzenia, a nie podjęcie przez wspólników uchwały poza zgromadzeniem i wyrażenie zgody na jej treść.

Zatem w ocenie Sądu na podstawie listy obecności można było jedynie uznać, że osoby ją podpisujące poświadczyły fakt udziału w Nadzwyczajnym Zgromadzeniu Wspólników z dnia 3 stycznia 2011 (co jednak nie było poświadczeniem prawdy). Nie można było zatem na podstawie tego dokumentu wywodzić, że podpisując listę wyrażano zgodę na treść uchwały.

W rezultacie Sąd stwierdził, że nie można było w świetle materiału procesowego uznać, by wspólnicy wyrazili pisemną zgodę na uchwałę zezwalającą na sprzedaż udziałów.

Sąd Okręgowy wskazał, że w niniejszej sprawie, zgodnie z §16 umowy spółki, zbycie udziałów zostało uzależnione od zgody spółki w formie uchwały Zgromadzenia Wspólników. Przypomniawszy też, że uzależnienie zbycia udziałów od zgody spółki znajduje swoje umocowanie prawne w treści art. 182 k.s.h. Sąd stwierdził, że brak zgody spółki na nabycie udziałów należy oceniać w płaszczyźnie art. 63 k.c. w zw. z art. 2 k.s.h. Oznaczało to, że do momentu wyrażenia zgody czynność rozporządzająca udziałami jest tzw. czynnością niezupełną (negotium claudicans), dotkniętą sankcją tzw. bezskuteczności zawieszonyj. Innymi słowy czynność nie wywołuje skutku do momentu wyrażenia zgody.

W ocenie Sądu Okręgowego, skoro więc w niniejszej sprawie nie wykazano, by pozwana zgodę na zbycie udziałów wyraziła, to uznał Sąd, że umowy zbycia udziałów zawarte przez R. G. oraz (...) Spółkę z o.o. we W. ze spółką (...) Sp. o.o. w dniach (odpowiednio) 30 czerwca 2011r. i 4 lutego 2011 nie odniosły skutku rozporządzającego. Jeśli tak, to zarówno w chwili podejmowania zaskarżonych uchwał, jak i w chwili zamknięcia rozprawy powód pozostawał wspólnikiem i posiada legitymację do ich zaskarżenia. Sąd podkreślił, że powód nie brał udziału w zgromadzeniu z dnia 11 lipca 2011, a także nie został o nim zawiadomiony. Zatem na podstawie art. 250 §1 pkt. 4) zachował prawo do wniesienia pozwu na podstawie art. 252 k.s.h.

Oceniając merytorycznie żądanie stwierdzenia nieważności uchwały stwierdził Sąd, że z przyczyn wskazanych wyżej powód R. G. powinien zostać zawiadomiony o terminie Zgromadzenia Wspólników oraz porządku obrad listem poleconym (lub przesyłką kurierską względnie elektronicznie) wysłanym co najmniej na 14 dni przed planowanym zgromadzeniem (art. 238 §1 k.s.h.). Z akt sprawy wynikało w sposób jednoznaczny, że czynności tych nie dopełniono w stosunku do powoda (jak i wspólnika (...) Spółki z o.o. we W.). Zgromadzenie z dnia 11 lipca 2011 zostało zatem zwołane z naruszeniem prawa (art. 238 §1 k.s.h.). Naruszenie to, w ocenie Sądu, w realiach sprawy miało wpływ na treść podjętych uchwał, skoro nie był na zgromadzeniu prawidłowo reprezentowany kapitał spółki, a działania wspólnika A. Ł., w świetle jego relacji, zmierzały jednoznacznie do tego, aby zrealizować własne zamiary co do przyszłości spółki, w szczególności uniemożliwić pozostałym wspólnikom przeprowadzenie wiadomego mu planu połączenia spółek (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. Skoro tak, to Sąd I instancji uznał, że wadliwość proceduralna w sferze zwoływania uchwały polegająca na oczywistym naruszeniu normy art. 238 §1 k.s.h. i wpływająca w sposób jednoznaczny na fakt podjęcia zaskarżonych uchwał (zmierzających z jednej strony do pozbawienia powodów prawa do reprezentacji spółki oraz zaskarżenia uchwał, a także do zbycia zasadniczego składnika majątku spółki i umożliwieniu rozporządzenia udziałami (...) Sp. z o.o. w pozwanej spółce w sposób uniemożliwiający zaskarżenie uchwał), musi być uznana za skutkującą nieważności uchwał na podstawie art. 252 k.s.h.

Z tych przyczyn powództwo o stwierdzenie nieważności wszystkich objętych pozwem R. G. uchwał uwzględniono stosując powołany wyżej przepis.

Uwzględnienie powództwa o stwierdzenie nieważności wyłączało w ocenie Sądu możliwość oceny i uwzględnienia zgłoszonego jako ewentualne żądania uchylenia tychże uchwał, stąd też powództwo w tym zakresie wnoszone przez R. G. nie było przedmiotem kognicji Sądu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Powodowie M. i (...)Sp. z o.o. przegrali proces w całości, zostali więc zobowiązani do zapłaty kosztów procesu pozwanego zarówno w odniesieniu do pozwu głównego, jak i powództwa ewentualnego. Od każdego z powodów zasądzone kwotę po 368,50 zł tytułem kosztów w zakresie żądania głównego w zakresie żądania ewentualnego. Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego ustalone w stawce minimalnej właściwej z uwagi na przedmiot sporu stosownie do przepisów §2 ust. 1 w zw. z §11 ust 1 pkt.21) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163 poz. 1348 ze zm.) oraz opłata od pełnomocnictwa (17 zł). Koszt opłaty od pełnomocnictwa rozdzielono proporcjonalnie między obu powodów obciążając każdego nich połową poniesionej przez pozwanego kwoty (art. 105 §1 k.p.c.). Wynagrodzenie pełnomocnika ustalone odrębnie od każdego powodów (jako współuczestników formalnych formułujących swoje własne żądania wymagające podjęcia obrony przez pozwanego). Rozstrzygnięcie to znalazło swoją podstawę w treści art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.

Powód R. G. wygrał proces w całości, wobec czego zasądzone na jego rzecz na podstawie art. 98 k.p.c. całość kosztów procesu, na które składa się opłata od pozwu (8000 zł) oraz opłata od pełnomocnictwa (17 zł) i koszty zastępstwa procesowego (360 zł) ustalone w sposób tożsamy do kosztów pozwanych (z tą zmianą, że podstawą rozstrzygnięcia jest §10 ust. 1 pkt. 21) w zw. z §2 ust 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163 poz. 1349 ze zm.).

Na podstawie przepisów art. 113 uksc Sąd pobrał od obu powodów należności z tytułu kosztów sądowych od oddalonych powództw ewentualnych. Powodowie w całości przegrali proces także w zakresie ich powództw ewentualnych stąd też należało pobrać od każdego z nich, jako współuczestników formalnych, kwotę stanowiącą iloczyn opłaty od pozwu o uchylenie uchwały (2000 zł) i liczby objętych żądaniem uchylenia uchwał.

Z wyrokiem tym nie zgodziła się pozwana, która zaskarżyła wyrok co do punktu V, VI tj. w części stwierdzającej nieważność uchwał nr (...) nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. z dnia 11 lipca 2011 roku (pkt V.) oraz w zakresie, w jakim Sąd zasądził od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powoda R. G. kwotę 8.377 zł tytułem kosztów procesu (pkt VI.).

Apelująca zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

I. mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie przepisów postępowania, tj.:

1. art. 233 § 1 k.p.c. przez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności :

1) ocenę zeznań R. G., świadka P. oraz załączonych do pozwu dokumentów w postaci protokołu z posiedzenia zgromadzenia wspólników (...) sp. z o.o. z dnia 03.01.2011 r. wraz z listą wspólników i polegającą na przyjęciu przez Sąd, że powód R. G. stał się świadomy znaczenia podpisanych przez siebie pism dopiero po zapoznaniu się z zeznaniami świadka P. oraz wskutek przyjęcia, że przed uzyskaniem wiedzy o treści zeznań świadka P., R. G. nie posiadał możliwości powołania twierdzeń faktycznych dotyczących nieistnienia uchwały z dnia 3 stycznia 2011 r., a jego mylne przekonanie wyrażone w pozwie o istnieniu tej uchwały w realiach sprawy było usprawiedliwione i nie wyłączało prawa do powołania się w toku procesu na nowe fakty to twierdzenie podważające,

2) wadliwe ustalenie zaistnienia rażącego naruszenia norm dotyczącego trybu podejmowania uchwały z 3 stycznia 2011, mimo dowodów wskazujących na to, iż taki sposób (tryb) podejmowania uchwał był przez wspólników (...) sp. z o.o. stosowany wcześniej i miał charakter ustalonego pomiędzy nimi zwyczaju,

3) wadliwe i wbrew stanowisku wszystkich nie kwestionujących tego powodów oraz mimo braku zarzutu w tej kwestii poddanie w wątpliwość, iż treść uchwały załączonej do pozwu nie jest tożsama z uchwałą przesłaną wspólnikowi (...) sp. z o.o.;

2. art. 479⁽¹²⁾ § 1 k.p.c. polegające na jego niezastosowaniu i uznaniu za dopuszczalne nowych nie zgłoszonych w pozwie twierdzeń powoda R. G. zawartych w piśmie powoda z dnia 20.02.2012 r. wskutek przyjęcia, że powód R. G. stał się świadomy znaczenia podpisywanych pism dopiero po zapoznaniu się z zeznaniami świadka P. i dopiero od tej chwili mógł (korzystając już wówczas z zawodowej obsługi prawnej) prawidłowo ocenić znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy sposobu podejmowania uchwały z dnia 3 stycznia 2011 r. oraz wskutek przyjęcia, że przed uzyskaniem wiedzy o treści zeznań świadka P. i wynikających z nich nieostrych wobec pozostałych wspólników zabiegach D. Ł. w celu uzyskania (już po przeprowadzeniu zgromadzenia z dnia 11 lipca 2011 r.) kompletu dokumentów świadczących o skutecznym nabyciu przez spółkę (...) m.in. udziałów powoda, R. G. nie posiadał możliwości powołania twierdzeń faktycznych dotyczących nieistnienia uchwały z dnia 3 stycznia 2011 r., a jego mylne przekonanie wyrażone w pozwie o istnieniu tej uchwały, w realiach sprawy było usprawiedliwione i nie wyłączało prawa do powołania się dopiero w toku procesu na nowe fakty to twierdzenie podważające;

II. mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.: art. 189 k.p.c. przez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na przyjęciu, że nieprawidłowości przy zwołaniu i przebiegu zgromadzenia wspólników, mogą być podstawą stwierdzenia nieistnienia uchwały w oparciu o przepis art. 189 k.p.c.

Podnosząc takie zarzuty apelująca wniosła o:

1. zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa R. G. o stwierdzenie nieważności uchwał nr (...) nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. z dnia 11 lipca 2011 r.;
2. zasądzenie od powoda R. G. na rzecz pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje;

Ewentualnie: uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania Sądowi pierwszej instancji.

Jednocześnie, apelująca powołała nowy dowód w postaci zeznań R. G. zawartych w protokole rozprawy, która odbyła się przed Sądem Okręgowym w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy w sprawie prowadzonej pod sygn. akt: VIII GC 66/12 w dniu 29 marca 2013r. i wniosła o dopuszczenie dowodu z zeznań R. G. zawartych w ww. protokole i przeprowadzenie przez Sąd drugiej instancji ww. dowodu na okoliczność, że uchwała z dnia 03.01.2011 r. została podjęta w standardowym, normalnym trybie, a co za tym idzie nie doszło do rażących naruszeń skutkujących ewentualnie możliwością stwierdzenia jej nieistnienia.

W uzasadnieniu apelacji skarżąca wskazała, że Sąd pierwszej instancji wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego błędnie przyjął, że powód R. G. stał się świadomy znaczenia podpisywanych przez siebie pism dopiero po zapoznaniu się z zeznaniami świadka P. i dopiero od tej chwili mógł (korzystając już wówczas z zawodowej obsługi prawnej) prawidłowo ocenić znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy sposobu podejmowania uchwały z dnia 3 stycznia 2011 r. Podniosła, że Sąd Okręgowy nieprawidłowo również ustalił, że przed uzyskaniem wiedzy o treści zeznań świadka P., R. G. nie posiadał możliwości powołania twierdzeń faktycznych dotyczących nieistnienia uchwały z dnia 3 stycznia 2011 r., a jego mylne przekonanie wyrażone w pozwie o istnieniu tej uchwały, w realiach sprawy było usprawiedliwione i nie wyłączało prawa do powołania się w toku procesu na nowe fakty to twierdzenie podważające. Zarzuciła, że powód R. G. miał wiedzę na temat uchwały z dnia 3 stycznia 2011 r. oraz na temat wszelkich okoliczności związanych z jej podjęciem, na długo przed złożeniem przez świadka P. w dniu 06 lutego 2012 r. zeznań

w postępowaniu prowadzonym przez Prokuraturę Okręgową w Szczecinie Wydział ds. Przestępczości Gospodarczej (sygn. akt: VI Ds. 57/11), o czym świadczą twierdzenia powoda zawarte w pozwie, jak i dowody do pozwu załączone.

Odnosnie zarzutu naruszenia art. art. 233 § 1 k.p.c. wskazano, że Sąd Okręgowy dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności zeznań R. G., świadka P. oraz załączonych do pozwu dokumentów w postaci protokołu z posiedzenia zgromadzenia wspólników (...) sp. z o.o. z dnia 03.01.2011 r. wraz z listą wspólników i dokonano błędnych ustaleń, że powód R. G. stał się świadomy znaczenia podpisywanych pism dopiero po zapoznaniu się z zeznaniami świadka P. oraz że przed uzyskaniem wiedzy o treści zeznań świadka P., R. G. nie posiadał możliwości powołania twierdzeń faktycznych dotyczących nieistnienia uchwały z dnia 3 stycznia 2011 r., a jego mylne przekonanie wyrażone w pozwie o istnieniu tej uchwały, w realiach sprawy było usprawiedliwione i nie wyłączało prawa do powołania się w toku procesu na nowe fakty to twierdzenie podważające.

Uzasadniając zarzut naruszenia art. 189 k.p.c. przez jego niewłaściwą wykładnię apelująca wskazała, że względem na bezpieczeństwo i pewność obrotu prawnego przemawia za ograniczeniem możliwości uznania uchwały za nieistniejącą jedynie do przypadków rażącego naruszenia istotnych norm proceduralnych. Podniosła, że naruszenie musi być obiektywnie wyraźne, bardzo duże, nietypowe. Same nieprawidłowości przy zwołaniu i przebiegu zgromadzenia wspólników, nie mogą być podstawą opartego o przepis art. 189 k.p.c. powództwa o ustalenie „nieistnienia uchwały”, lecz powodują jej nieważność. Tak podjęta uchwała może być kwestionowana jedynie na drodze powództwa o stwierdzenie nieważności w trybie przewidzianym w art. 252 § 1 k.s.h., przez wymienione w art. 250 k.s.h. podmioty i w terminie zawitym określonym w art. 252 § 2 k.s.h. W związku z tym podkreślono, że uchwała z dnia 03 stycznia 2011 r. została podjęta przez zgromadzenie wspólników (...) sp. z o.o. w sposób standardowy, rutynowy i nieodbiegający w żadnej mierze od dotychczas przyjętego sposobu podejmowania uchwał w spółce, co wynika jednoznacznie tak z zeznań świadka P., jak i z zeznań samego powoda.

Z tych powodów apelująca wskazała, że trudno, za Sądem pierwszej instancji przyjąć, że właśnie w dniu 3 stycznia 2011r. doszło do rażących naruszeń przy podejmowaniu uchwały, skutkujących możliwością stwierdzenia w trybie prejudycjalnym jej nieistnienia.

Podkreśliła także skarżąca, że w przypadku kwestionowania przez powoda uchwały z dnia 03.01.2011 r. powinien on być wystąpić z powództwem o stwierdzenie jej nieważności, przy zachowaniu wszystkich rygorów z charakteru tego powództwa wynikających. W tej sytuacji stwierdzenie jej nieistnienia było niedopuszczalne. Uchwała bowiem nie tylko istnieje (a powód sam ją jako istniejącą przywołał w pozwie), ale do tego popełnione uchybienia nie mają w żadnej mierze charakteru rażącego. Dodała także, że o nieistnieniu uchwały z prawnego punktu widzenia można wnioskować tylko wówczas, gdy sama spółka uznaje ją za nieistniejącą. Uchwała zaprotokołowana, nawet jeśli jest rażąco sprzeczna z ustawą lub statutem, istnieje i jest skuteczna do czasu stwierdzenia jej nieważności przez Sąd. W konkluzji apelująca podniosła, że skoro uchwała z dnia 03.01.2011 r. została zaprotokołowana, a lista obecności podpisana, nie ma żadnych podstaw do kwestionowania jej istnienia przez powoda. Skoro powód nie wykorzystał możliwości zaskarżenia jej w ustawowym trybie w drodze powództwa o stwierdzenie jej nieważności, uznać należy, że niemożliwe jest stwierdzenie w trybie prejudycjalnym jej nieistnienia. Uchwała bowiem formalnie istnieje, a sam powód przywołując ją jako podstawę swych działań zawarł w oparciu o nią umowę sprzedaży udziałów.

Skoro zaś istnieje uchwała z dnia 03.01.2011 r., to R. G. nie posiada legitymacji do wystąpienia z żądaniem stwierdzenia nieważności uchwał nr 1, 2, 3 i 4 nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników spółki (...) sp. z o.o. z dnia 11 lipca 2011 r. i powództwo w tym zakresie winno być również oddalone.

W odpowiedzi na apelację powód R. G. wniósł o oddalenie apelacji w całości jako bezzasadnej; oddalenie wniosku dowodowego pozwanego zgłoszonego w apelacji w przedmiocie dopuszczenia dowodu z zeznań powoda, R. G. zawartych w protokole rozprawy z dnia 29 marca 2013 roku w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w Szczecinie, VIII Wydział Gospodarczy, pod sygn. akt VIII GC 66/12 oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym, według norm przepisanych.

Postanowieniem z dnia 3 grudnia 2013r Sąd Apelacyjny w Szczecinie zawiesił postępowanie w niniejszej sprawie do czasu prawomocnego zakończenia sprawy toczącej się przed Sądem Okręgowym w Szczecinie pod sygn.akt VIII GC 65/13.

Wyrokiem z dnia 29 października 2014r wydanym w sprawie VIII GC 65/13 Sąd Okręgowy w Szczecinie ustalił, że nie istnieje uchwała nr 1 zwyczajnego zgromadzenia wspólników (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. datowana na dzień 3 stycznia 2011 r., której przedmiotem jest wyrażenie zgody A. Ł., R. G. i (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością we W. na zbycie udziałów. Wyrok ten jest prawomocny, gdyż apelacja pozwanej od tego orzeczenia została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17 września 2015r (sygn. akt I ACa 156/15).

Po zakończeniu tego postępowania postępowanie w niniejszej sprawie podjęto postanowieniem z dnia 7 października 2015r.

Postanowieniem z dnia 17 marca 2015r, wydanym w sprawie XII GU 52/14 Sąd Rejonowy w Szczecinie ogłosił upadłość (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. obejmującą likwidację majątku dłużnika i wyznaczył Syndyka w osobie P. D. (k. 1320). Syndyk przystąpił do sprawy po stronie pozwanej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje;

Apelacja jest bezzasadna.

Wskazać należy, że zarzuty apelacji sprowadzają się do kwestionowania legitymacji czynnej powoda R. G. i oscylują wokół niedopuszczalności dokonywania w niniejszej sprawie ustaleń, co do nieistnienia uchwały z dnia 3 stycznia 2011r. Kwestionują też prawidłowość ustaleń i wniosków Sadu I instancji w tym przedmiocie. Wokół tego zagadnienia skupia się cała apelacja, akcentując w tym zakresie zarówno naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., jak i art. 479¹² § 1 k.p.c. oraz art. 189 k.p.c.

Sąd Apelacyjny podkreśla jednak, że prawomocnym wyrokiem z dnia 29 października 2014r wydanym w sprawie VIII GC 65/13 Sąd Okręgowy w Szczecinie ustalił, że nie istnieje uchwała nr 1 zwyczajnego zgromadzenia wspólników (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. datowana na dzień 3 stycznia 2011 r., której przedmiotem jest wyrażenie zgody A. Ł., R. G. i (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością we W. na zbycie udziałów. Orzeczenie to z mocy art. 365§ 1 k.p.c. wiąże sąd odwoławczy w niniejszej sprawie i ma charakter prejudycjalny, niezależnie od tego, że kwestię tę samodzielnie rozstrzygnął Sąd I instancji na potrzeby zaskarżonego wyroku.

To orzeczenie równocześnie spowodowało, że zbędne stało się odnoszenie do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji, niedopuszczalne bowiem jest rozstrzygnięcie kwestii istnienia uchwały z dnia 3 stycznia 2011r w sposób odmienny, niż uczynił to Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie VIII GC 65/13.

Z tych względów, niezależnie od kwestii jego niedopuszczalności, za zbędny uznać należało uznać wniosek pozwanego o przeprowadzenie przez Sąd II instancji „dowodu z zeznań” powoda złożonych przed Sądem Okręgowym w Szczecinie w sprawie pod sygnaturą akt VIII GC 66/11 z dnia 29 marca 2013. Sąd Apelacyjny wniosek ten pominął.

Sąd Apelacyjny wskazuje, że w apelacji sporządzonej przez profesjonalnego pełnomocnika pozwanej spółki nie zawarto żadnych zarzutów, które odnosiłyby się do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd Okręgowy, nie podniesiono w niej zarzutów naruszenia prawa materialnego, w szczególności zastosowanych przez Sąd I instancji art. 238 k.s.h., 250 k.s.h. i art. 252 k.s.h. Apelacja nie zawiera też twierdzeń, które kwestionowałyby stanowisko Sądu Okręgowego, że nie zawiadomiono powoda R. G. o terminie i porządku Zgromadzenia Wspólników z dnia 11 lipca 2011r. To zaś w świetle rozstrzygnięcia w sprawie VIII GC 65/13 było niezbędne, gdyż pozostawał on nadal wspólnikiem pozwanej spółki.

W apelacji nie sformułowano też zarzutów co do tego, że wadliwość proceduralna związana z naruszeniem art. 238§ 1 k.s.h. w sposób zasadniczy wpłynęła na podjęcie i treść zaskarżonych uchwał. Argumentacji Sądu Okręgowego

sprowadzającej się do uznania, że z akt sprawy wynikało w sposób jednoznaczny, że czynności związanych z zawiadomieniem o terminie i porządku Zgromadzenia Wspólników nie dopełniono w stosunku do powoda, przez co Zgromadzenie z dnia 11 lipca 2011 zostało zatem zwołane z naruszeniem prawa (art. 238 §1 k.s.h.) skarżąca nie kwestionowała w apelacji. Nie podważała też stwierdzenia Sądu meriti, że naruszenie to, w realiach sprawy miało wpływ na treść podjętych uchwał.

Sąd Apelacyjny stanowisko to podziela i za Sądem Okręgowym wskazuje, że skoro powoda R.S. Grossa nie zawiadomiono o terminie i porządku Zgromadzenia Wspólników, w konsekwencji czego nie był na tym zgromadzeniu prawidłowo reprezentowany kapitał spółki, a działania wspólnika A. Ł., w świetle jego relacji wynikającej z niezakwestionowanego w apelacji stanu faktycznego, zmierzały jednoznacznie do tego, aby zrealizować własne zamiary co do przyszłości spółki, w szczególności uniemożliwić pozostałym wspólnikom przeprowadzenie wiadomego mu planu połączenia spółek (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o., to wadliwość proceduralna dotycząca zwoływania zgromadzenia polegająca na oczywistym naruszeniu normy art. 238 §1 k.s.h. i wpływająca w sposób jednoznaczny na fakt podjęcia zaskarżonych uchwał (zmierzających z jednej strony do pozbawienia powodów prawa do reprezentacji spółki oraz zaskarżenia uchwał, a także do zbycia zasadniczego składnika majątku spółki i umożliwieniu rozporządzenia udziałami (...) Sp. z o.o. w pozwanej spółce w sposób uniemożliwiający zaskarżenie uchwał), musi być uznana za skutkującą nieważnością uchwał na podstawie art. 252 k.s.h.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny wskazuje, że zarzuty apelacji dotyczyły kwestionowania stanu faktycznego związanego z podjęciem uchwały w dniu 3 stycznia 2011r oraz czasem, w jakim o tej uchwale powód R. G. dowiedział się, albowiem apelacja skupiła się jedynie na kwestii legitymacji czynnej powoda G., a ściśle jej braku. Pozostałych ustaleń faktycznych związanych już z podejmowaniem zaskarżonych uchwał nr 1,2,3 i 4 nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników pozwanej spółki z dnia 11 lipca 2011r apelująca w apelacji nie zakwestionowała, stąd sąd odwoławczy uznaje, że ich nie podważa. Nadto ustalenia te jako niewadliwe Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne, bez potrzeby ich powtarzania. Podziela także jako sąd merytoryczny ocenę prawną w zakresie wadliwości trybu związanego ze zwołaniem zgromadzenia, co przełożyło się wprost na treść zaskarżonych uchwał, prowadząc w konsekwencji do ich nieważności.

Z tych względów apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu, o czym na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono w punkcie I wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego wydano przy zastosowaniu zasady odpowiedzialności za wynik procesu- art. 98 i 99 k.p.c., a wysokość zasądzonych kosztów ustalono na podstawie §10 ust. 1 pkt. 21) w zw. z §2 ust 1 oraz §12 ust 1pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163 poz. 1349 ze zm.).

SSA A. Kowalewski SSA A. Sołtyka SSA M. Gołuńska